

Střední škola a začátek divokého období

Ještě před nástupem do prváku se na Spolužácích.cz vytvořila naše budoucí třída. Díky bohu za to, protože jsem se mohla s ostatními spojit a seznámit dřív, než do školy nastoupím. Představa, že první den přijdu do nové třídy mezi nové lidi, mě děsila, ale zároveň jsem se strašně těšila. Dělal mi problém dát tyhle emoce nějak dohromady a naučit se s nimi pracovat. Na jednu stranu jsem pocítovala velkou úzkost, že mě čeká něco, o čem nic nevím, a na druhou stranu obrovský vzrušení z něčeho nového. Začala jsem si psát s Editou, která vypadala celkem fajn, a myslela jsem, že bychom si mohly rozumět. Domluvily jsme se, že si spolu sedneme do lavice, což mě dost uklidnilo. Ten pocit, že na mě ve třídě někdo čeká, že v tom nebudu muset být sama. Lidi ve třídě se zdáli být v pohodě, ale už v prvních pár dnech jsem si začala všimnout, jak se skupinkujeme. Bylo to tak i na základce a bylo mi jasné, že stejně to bude i tady, ale pořád jsem doufala, že když je nás ve třídě jen šestnáct, budeme větší parta. Hned ze začátku jsme jeli na seznamovák, kde už bylo jasné, kdo s kým se bavit bude a kdo ne. Jeli tam všichni z prváku – grafici, marketeři a my fotografové. Strašně mě to tam bavilo, celý den jsme chodili venku a fotili, učili se techniku a teorii, bylo to děsně zajímavé. Časem jsem zjistila, že to taková sranda není a že budu mít hodně učení. Ale ty předměty – teorie a dějiny reklamy, dějiny výtvarného umění,

výtvarná příprava – zněly tak zajímavě! Byla jsem šťastná a vděčná, že mi rodiče tuhle školu dovolili a zaplatili, byla totiž soukromá. S Robertem jsme se na začátku střední rozešli, já otevřela oči a uvědomila si, že mi začíná nový život. Byla jsem single a po třech letech jsem si mohla dělat absolutně cokoli, co jsem chtěla! Nechodila jsem do školy, která je pět minut od mého baráku, ale dospěle jsem dojížděla přes celou Prahu. Mohla jsem se seznamovat, s kým jsem chtěla, navazovat vztahy, jaký jsem chtěla, a i když jsem doma musela dodržovat různá pravidla, můj režim byl o dost volnější. Kolikrát jsem měla školu do 18 hodin a přijížděla domů večer.

Po nějaký době se vztahy s lidma ve třídě trochu upravily. Zjistila jsem, že si s někým rozumím míň než na začátku, a nakonec se nám podařilo vytvořit partičku, která se táhla až do čtvrtáku. Na rozdíl od tancování jsem ve škole vždycky patřila spíš k rebelům, na základce jsem se nebála projevit, pořád jsem vyjadřovala svůj nesouhlas, byla jsem celkem vůdčí typ a ráda jsem měla věci pod kontrolou. Připravovala jsem snad všechny školní besídky a představení, ráda jsem byla středem pozornosti. Po příchodu na střední se to ale změnilo. Najednou na škole byli lidi o čtyři roky starší než já a vypadali tak dospěle! A já, šestnáctiletá malá holka, jsem si připadala jako naprostý nic, malý smítko v celém vesmíru. Mezi spolužákama se našli i rebelové, mezi který jsem dřív patřila taky. Najednou se ve mně ale všechno uzavřelo a já jsem mlčky seděla v poslední řadě. Rebel jsem byla vnitřně pořád, ale nechtěla jsem mít zbytečný problémy, a tak jsem spíš dělala, že neexistuju. Věděla jsem, že když v tomhle budu pokračovat, budu to mít mnohem

jednodušší. Navíc vám na střední vykaj, už se k vám nechovaj jako k malýmu děcku, a cítila jsem, že je čas trochu dospět. Přesto jsem se chytla partičky, která byla vždycky vidět a slyšet. Byli to ale strašně fajn lidi, byla s nima sranda, nebáli se říct svůj názor a byli moje krevní skupina. Zanedlouho jsem zjistila, že pár z nich kouří trávu. Nejenže to bylo cítit, ale po volný hodině se vraceli do školy celkem vysmátý.

Neměla jsem do té doby s trávou žádnou zkušenost, na základce jsem to možná dvakrát zkusila, ale nijak mě to nezaujalo. Začala jsem ale už asi v patnácti letech kouřit a s příchodem na střední se moje závislost stupňovala. Naše škola byla celkem alternativní, měli jsme velkou zahradu, kde jsme mohli trávit volný

Průák, rok 2009.

hodiny, ale i přestávky, kdy byl pro celou školu čas na cigáro. Bývala tam sranda a opravdu tehdy platilo, že kouření spojuje. Učitelům to bylo jedno, věděli, že nemá cenu nás nějak kárat. Před školou jsme měli zákaz kouření – byla uprostřed paneláků a lidi, který v nich bydleli, si často stěžovali. Tak nám otevřeli zahradu a dovolili nám kouřit tam. Dokonce nám i pořídili popelníky!

O volný hodině jsem si šla se svojí partou sednout někam na sídliště na lavičku. Najednou začali balit jointy a mně bylo jasné, co se bude dít. „Dáš si taky?“ zeptali se mě a já jsem věděla, že to není úplně dobrý nápad. Bála jsem se, že mi bude o hodině blbě nebo že to na mně poznají a budu mít průser. Nechtěla jsem ale trhat partu a cítila bych se trapně, kdybych si jako jediná nedala. „Jo, jasně, dám,“ řekla jsem a od toho momentu jsem v tom litala s nima. Zjistila jsem, že na naší škole se dá tráva hrozně jednoduše sehnat. Stačilo vědět, kdo ji prodává. Já jsem za dealerem nikdy nešla, vždycky jsem poprosila někoho ze spolužáků, kolik bych chtěla, dala jsem mu peníze a do pěti minut jsem měla trávu u sebe. Začalo hodně veselý a bezstarostný období. Zjistila jsem, že mi tráva pomáhá při úzkostných stavech a ve stresu, že nemusím nic řešit. Chtěla jsem si ten prvák a celou střední hrozně užít a tohle bylo super řešení. Zahulit si a neřešit. Zhulili jsme se s partou před hodinou, nakoupili si v kantýně jídlo a pak jsme třeba měli hodinu kresby, kdy jsme si všichni dali sluchátka do uší a malovali jsme. Byla to taková pohoda! Vždycky mě to na chvíli odreagovalo od všech povinností, od všeho, co musím do školy nafotit, od testů, co mě čekají, bylo to prostě super. V té době jsem zjistila, že i moje nejlepší kamarádka, která se mnou chodila do třídy celejch devět

let, hulí taky. Obě jsme byly nadšený, najednou jsme měly další společnou věc, kterou jsme spolu mohly dělat. Chodily jsme na party nebo ven s kamarádama a cítily jsme se strašně hustě. Měly jsme svůj svět, svoji realitu, a lidi, co nehulili, nám přišli strašně nudný. Vídaly jsme se vždycky po škole, zahulily si spolu malýho jointa a každá šla domů. Časem se z toho stala rutina a vlastně docela nuda. Už to nebylo jako na začátku, kdy jste pořád vysmátý, všechno je sluníčkový a děsně vtipný. Už jsem hulila i sama, pak jsem se najedla a šla spát. Když jsem byla s někým, bylo to ještě v pohodě, ale jakmile jsem byla sama, propadala jsem nesmyslným depkám a tráva mě celkem uměla odreagovat. Na školním plenéru jsem zjistila, že hodně lidí i pije alkohol. Nikdy mi to moc nechutnalo a vždycky mi po tom bylo strašně blbě. Pořád jsem ale víc tíhla k trávě, protože mi po ní nebylo tak špatně jako po chlastu. Hlavně jsem si začala všimát, že pokud jsem opilá, nemám nad sebou moc kontrolu a všichni moji strašáci lezou ven. Každý den jsme chodili na různý túry a my s partou vždy až poslední, za učitelema, abychom si mohli zahulit. Nechápu, že si toho nikdo nevšiml a nijak tomu nezabránil. Možná o tom věděli, ale bylo pro ně nejjednodušší to neřešit, protože takových lidí, jako jsme byli my, byla na škole fakt spousta. Jeden večer jsme vlezli škvírou do horolezecký stěny a ubalili si klasicky brko. Zhulili jsme se a mně se najednou udělalo strašně zle. Nemohla jsem chodit, motala se mi hlava. Začali jsme řešit, co se mnou. Bylo jasné, že potřebuju odnést zpátky do penzionu, ale jak, aby si nás nikdo nevšiml? Nějak se nám to úspěšně podařilo, holky mě uložily do postele, daly mi mokrej hadr na hlavu a modlily se, aby nás nepřišel někdo

z učitelů zkontrolovat. Druhej den bylo všechno zase, jak má bejt. Jo, v tyhle chvíle jsem byla šťastná, že nechlastám.

Kluci přišli jeden den do školy s obrovskou novinkou. Prý je na trhu legální droga a jmenuje se Euphoria 2010. Kluci ji sehnali v grow shopu, je to směs bylin, může se kouřit jako marihuana – a navíc legálně! Měla jsem z drog vždycky obrovskej respekt, bála jsem se to zkusit, ale vyprávění kluků bylo tak lákavý, že jsem byla hrozně zvědavá, jaký to může bejt. Popisovali to jako stav euforie, stav úplnýho štěstí... Sešli jsme se o půl osmé ráno kousek od školy a kluci už měli Euforii ubalenou. Neměla jsem z toho strach, ani že pak půjdu do školy, protože to má přece bejt pocit štěstí, ne? Vykouřili jsme to stejně jako trávu a vydali se na hodinu výtvarný přípravy. Už po pěti minutách chůze ke škole mi začalo bejt nějak divně. Byl to zvláštní pocit, jako by se mi všechno jenom zdálo, nedokázala jsem odlišit realitu od snu. Hodina výtvarný přípravy probíhala na počítačích, ke kterým jsme si po příchodu do učebny sedli. „Štěpáne, já jsem úplně v prdeli!“ řekla jsem spolužákovi a vyděšeně na něj koukala. „Prosim tě, pohoda, buď v klidu,“ odpověděl mi Štěpán s blaženým úsměvem na tváři. No to snad nemyslí vážně? Jak mám být v pohodě, když jsem úplně mimo, sedím ve škole, ale mám pocit, že spím? Co když to na mně učitelka pozná a budu mít průser? Začala jsem bejt vnitřně celkem hysterická. Takhle jsem si ten stav nepředstavovala, a navíc se ani zdaleka nepodobal tomu bejt zhulená. Učitelka začala hodinu tím, že ve třídě cítí trávu. Sakra. A jsme v prdeli. Myslela jsem, že se tam zhrouťm. Nakonec to nijak neřešila a řekla nám, ať si sedneme do kroužku, že nám bude ukazovat nějaký knihy. Tak to

byl můj konec. Sedět v kroužku a sledovat učitelku. Dívala jsem se do země a modlila se, ať už tahle hodina skončí. Bylo to nekonečný! „Terko, je vám něco?“ zeptala se mě a já jsem musela pohotově zareagovat, že jsem v pohodě, že ji poslouchám. Uf, zabralo to, ničeho si doufám nevšimla. Nebo jako většina učitelů možná raději dělala, že nic nevidí. Tenhle děsivej stav trval až do následující hodiny češtiny, kterou jsem jako vždycky skoro prospala. Podělila jsem se o tenhle zážitek s klukama, ale ti mě moc nechápali. Přišlo jim divný, jak se můžu cítit takhle, když oni jsou v pohodě. Nerozuměli jsme tomu, ale já byla hlavně ráda, že je to za mnou. Věděla jsem, že si už nikdy nedám něco, o čem dopředu nic nevím. To jsem ale ještě netušila, že mě tenhle stav bude provázet další dva tejdny. Den poté jsme si zase šli o volný hodině zahulit a pak nás čekala hodina fotografie. Měli jsme lavice do tvaru účka a já jsem seděla přímo naproti našemu třídnímu profesorovi. Najednou jsem začala vnímat, jak na mě ten stav leze znovu a jak si nejsem jistá realitou. Dívala jsem se na něj a viděla ho jako Ježíše. Všude kolem sebe měl bílou auru a já nebyla schopná pobírat, co říká. Nějak jsem to přetrpěla, ale pořád mě to dost děsilo. Jak to, že jsem se tak cítila i přesto, že jsem si už Euforii nedala?

Sešla jsem se s kamarádkou u nás na sídlišti v parku s jasným plánem – zahulit si. Trávu sehnala ona, ale věřila jsem jí, protože s tím nikdy neměla špatnou zkušenost. Přišlo to zas. Ten šílenej stav, kdy nevím, co se děje, a nedokážu to mít pod kontrolou. Stav naprostý derealizace, kdy nejsem schopná si uvědomit, co je skutečnost. „Můžeš mě prosím doprovodit domů? Já to nezvládnou,“ poprosila jsem kamarádku. Bála jsem se, že si po cestě někde